
eenzijdigheid. Veel te veel werd als *het* doel van het godsdienst-onderwijs beschouwd: kennis van de leer. Vandaar dat uitsluitend of tenminste overdreven waarde hechten aan de letter van de katechismus en de verwaarlozing van al het overige. Bijbelse en kerkelijke geschiedenis, liturgie en missiekennis kregen niet wat hun toekwam, en vooral: de prakties-godsdienstige oefening, de stelselmatige opleiding tot 'n kristelik leven kwam te kort. Blijkbaar was men van mening, dat de godsdienstige leerstellingen, eenmaal het bezit van geheugen en verstand, op latere leeftijd vanzelf wel zouden openbaren en geven al het schone dat ze bezitten en zo zonder meer 'n direktief zouden vormen voor 't leven. IJdele hoop, zoals treurige ervaring, helaas, bewijst. Eerstens, de meeste leerstellingen wekken geen leven en vervliegen in korte tijd. Ze waren eigenlijk al dood, toen het geheugen ze opnam. Op de tweede plaats, als ze later weer in de herinnering opkomen, is hun invloed gering, daar de wil zich sinds lang 'n ander bed heeft uitgeslepen.⁶⁶

Rombouts vervolgt zijn pleidooi met een uitgebreide historische geschiedenis van het catechismusonderwijs, de verhouding met Bijbelse geschiedenis, de rolverdeling tussen priester en onderwijzers en wederzijdse loyaliteit en waardering tussen Kerk en school.

Geen enkel goed-Rooms onderwijzer denkt er aan te betwijfelen dat de Kerk het leidend en lerend gezag vertegenwoordigt, waaraan de bijzondere school zich te onderwerpen heeft. Wij, katholieke onderwijzers, zijn niets anders dan dienaars der Kerk en binnen zekere grenzen ondergeschikten van de parochiegeestelijkheid; aan die afhankelijkheid valt niet te tornen. Nu behoudt de Kerk het recht voor, de geloofs- en zede-leer uit te leggen en te kommentariëren, en haar geesteliken ontvangen met het oog daarop 'n degelijke wetenschappelijke voorbereiding. De verklaarders van de katechismus zijn dus de priesters. Maar – het *onderwijs* in de leer is niet het enige, is niet het voornaamste zelfs: de godsdienstpädagogiek omvat ook de godsdienstige praktijk en de karaktervorming, waar-bij dan nog tevens de bijbelse en Kerkelijke geschiedenis en de liturgie moeten genoemd worden. 't Is niet mogelijk, dat de geestelijkheid dit alles alleen voor haar rekening neemt: ze kan de hulp van de school daarbij niet ontberen. Wij, Roomse onderwijzers, krijgen dan ook het leeuwendeel van de opvoeding-door-en-in-de-godsdienst: alles immers behalve de leer. En ook zelfs bij die leer wordt nog onze hulp gevraagd: wij moeten de katechismusvragen helpen aanleren en overhoren en dus ook de nodige woord- en taalverklaring geven. De

⁶⁶ Fr. Sig. Rombouts (1924), 4-5. Katechismus en Katechese. OBR no 23. Tilburg: RKJW